

αστροφεγγιές

ίας της
κα.
καδημίας

Λήμνου».
Αριστείο
την
έρασμα».
ρίας του
η της
«Με τη

μένη πατρίδα, πλουτίζοντας τη γόνιμη φαντασία της μικρής Μαρίας και του αδερφού της Παναγιώτη, ο οποίος έγινε αργότερα γιατρός αλλά είχε κι αυτός λογοτεχνικές ανησυχίες. Η Μαρία Λαμπαδαρίδου τέλειωσε το τοπικό Γυμνάσιο και στη συνέχεια εργάστηκε ως υπάλληλος στο Επαρχείο Λήμνου.

«Δίνω εξετάσεις στο Επαρχείο Λήμνου. “Δεκατρία αγόρια και ένα κορίτσι, ε, μπράβο της που τόλμησε να ‘ρθει” είπε ο έπαρχος. Παίρνω τη θέση με το σπαθί μου και κάνω το πρώτο μου ταξίδι στην Αθήνα με δικά μου χρήματα. Αγοράζω τα πρώτα μου βιβλία. Τους “Προσανατολισμούς” του Ελύτη και την “Ερημη Χώρα” του Έλιοτ, που μου έγινε αχώριστη για χρόνια. Είναι η πρώτη μου γνωριμία με την ποίηση»...

Παράλληλα, σπούδαζε στην Πάντειο και όταν αποφοίτησε πήγε στο Παρίσι με υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης. Εκεί έκανε θεατρικές σπουδές και γνωρίστηκε με τον Σάμιουελ Μπέκετ, με τον οποία διατήρησε πολύχρονη αλληλογραφία.

«Το παιδάκι εκείνο ήταν ένα άστρο που έσβησε, είναι η διαδρομή της αβύσσου. Πατώ άκρη - άκρη της αβύσσου και μετρώ

την ασημαντότητά μου. Άνω και κάτω μία, η άβυσσος, λέω, και προχωρώ... Πέντε χρόνια αυτό το αίσθημα του χαμού. Αυτό το περπάτημα πάνω στην άβυσσο με το καμπύλο σχήμα της. Έτσι που βήμα -βήμα την περπάτησα, ξέρω και πόσο με εξουσιάζει. Μέχρι σήμερα. Ένας συγγραφέας με βοήθησε να βγω. Όσο κι αν φανεί παράξενο. Το έργο του Σάμιουελ Μπέκετ και η αλληλογραφία που είχα μαζί του...».

Όταν επέστρεψε στην Αθήνα, τοποθετήθηκε στην κεντρική υπηρεσία του υπουργείου Εσωτερικών, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε.

Ζει στην Αθήνα με το σύζυγό της Μίνω Πόθο και το γιο της.

Το έργο της

Από τα νεανικά της χρόνια στη Λήμνο εκδήλωσε τις λογοτεχνικές ανησυχίες της και κάποια πρωτόλεια κείμενα και ποιήματά της δημοσιεύτηκαν στον τοπικό τύπο. Το 1957 έγραψε και σκηνοθέτησε το δράμα «Ματωμένη Λευτεριά», εμπνευσμένο από τον κυπριακό αγώνα, το οποίο έπαιξαν μαθητές του Γυμνασίου στη Μύρινα και στο Μούδρο. Το έργο, αν και πρω-

«Εκείνα τα
καυτερά
μεσημέρια
Που με
ηλιοτρόπια
μετρούσαμε τις
μέρες μας
Και σωπαίναμε
το θάνατο με
τον έρωτά μας
Πού θα τ’
αναζητήσω πια;
Πού θ’
αναζητήσω τη
χαρά
Και το καυτερό
άρωμα απ’ τα
τοπία εκείνα
Που κρατούσαν
στη θύμησή
τους
Την εφηβεία
μας;»

τόλειο και νεανικό, ήταν αξιόλογο και άφησε εποχή στο νησί. Το 1959 εξέδωσε την πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Συναντήσεις», την οποία ο Οδυσσεύς Ελύτης «χαιρέτισε» χαρακτηρίζοντάς την ποίηση ωριμότητας. Ακολουθούν δεκάδες ποιητικές συλλογές, διηγήματα, μυθιστορήματα και θεατρικά έργα, ορισμένα από τα οποία έχουν παιχτεί και στο εξωτερικό: Γαλλία, Βέλγιο, Καναδάς, ΗΠΑ. Βιβλία της έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά και στα αγγλικά. Το έργο της Μαρίας Λαμπαδαρίδου βραβεύτηκε επανειλημμένα. Επίσης, έχει κάνει μεταφράσεις έργων ξένων συγγραφέων: Σάμιουελ Μπέκετ, Ζακ Λακαριέρ, Μαργκερίτ Ντυράς κ.ά. και έχει δημοσιεύσει δεκάδες κείμενα και ποιήματα σε λογοτεχνικά περιοδικά, εφημερίδες και άλλα έντυπα. Τη δεκαετία του ’70 έκανε ραδιοφωνικές εκπομπές, ορισμένες από τις οποίες μετέφερε στο γραπτό λόγο.

Ο ποιητικός λόγος της Λαμπαδαρίδου διαποτίζεται από την αγωνία της υπαρξής, το νόημα της παρουσίας στον κόσμο αυτό, την αναζήτηση της οριακής αλήθειας πέρα από τη λογική του κόσμου. Λέει η ίδια: «Με ενδιαφέρει να μάθω ποιο είναι το όνειρο, αυτό το μεταφυσικό όνειρο που αποτελεί το υλικό της υπαρξής μου της ίδιας».

Ο πεζός λόγος της έχει έντονα ποιητικά χαρακτηριστικά. Άλλωστε ορισμένα η ίδια τα αποκαλεί ποιητική πρόζα. Στην ουσία, ακόμα και στα ιστορικά έργα της (Μαρούλα, Δοξαλιά, Νικηφόρος Φωκάς, Εύλινο Τείχος) την απασχολούν τα ίδια ερωτήματα που υπάρχουν και στην ποίησή της. Ειδικότερα, στα μυθιστορήματα της ωριμότητάς της (Πήραν την Πόλη, πήραν την, Η Έκτη Σφραγίδα και Ο Άγγελος της Στάχτης) το μεταφυσικό στοιχείο βρίσκεται παντού και δείχνει να την απασχολεί έντονα.

Παρόμοιοι προβληματισμοί αναπτύσσονται και στο θεατρικό της έργο. Γενικά, ο λόγος της Λαμπαδαρίδου ακροβατεί ανάμεσα στο λογικό και στο φανταστικό, στο υπαρκτό και στο μεταφυσικό, στο φθαρτό και στο αιώνιο. Η γοητεία των κειμένων της έγκειται στο θαυμαστό τρόπο με τον οποίο καταφέρνει να συνταιριάζει τον ορατό κόσμο με τον εσωτερικό αόρατο κόσμο των ηρώων της, που στην πραγματικότητα είναι ο δικός της κόσμος.

ΜΑΡΙΑΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

